

JEN VZPOMEŇTE NA ŠUSTERU!

To se ví, že vás ani nenapadne sportovat; ale kdyby přeci jen – bez urážky – tak si to včas rozmyslete!

Sportovat! Běhat, skákat, házet nesmyslně těžkou koulí, nebo dokonce tím obeliskem... Cože?

Jo tak – diskem? Na tom nezáleží! Nechtejte mě za slovíčko. Hlavně, že je to samozřejmě všechno trestuhodný nesmysl, výstřelek doby. K čemu to vůbec vede?

Potkal jsem tuhle Šusteru. Nevíte, kdo to je? Prosím, kdybych vás nevaroval, dali byste se zbláznit do něčeho, co neznáte z historických souvislostí. Šustera. Ten se přece zřadil v roce 1913, kdy mu bylo již 35 let, začal v tréninku ne ubírat, ale přidávat. Přes ten jeho jistě pokročilý tehdejší věk – překonal všechny svoje, a tím pádem i naše české rekordy ve vrhu koulí, diskem a kladivem. Nechal se prostě svést slávanem. A měli byste ho dnes slyšet, jak si tu bláznivinu z tehdejších a pozdějších let odpykává.

„Nikdy jsem si nepomyslel,“ svěřil se mi dne 14. III. 1958 (mám to přesně zaznamenáno), den před svými osmdesátými narozeninami, „že má hlavní zbraň, moje silné, pružné nohy, kterými jsem hlavně ty výkony dělal, že zrovna ty mě zklamou!“ A plácá si káravě do stehů.

„Představ si,“ pokračoval, „že mi najednou vloni v létě, když jsem sbíral v lese dříví a chtěl si tu otýpku hodit na záda, – najednou, z ničeho nic – představ si to: píchlo mě

v koleně! Do mě jako když hrom uhoří. Moje nohy, můj poklad. A první – vynechaly. Musil jsem s tím dokonce na jontofořez u!“

Skutečně neslychané. V pouhých osmdesáti letech něco takového!

Kdybyste přes tento jasný důkaz zhoubnosti sportu přeci jen se nechali zlákat, pak, prosím vás, alespoň nějak prakticky. Jen žádné „janderoviny“, které vám vloni radili v Květech; že je třeba začít se sportem hned na jaře a metodicky: pozvolna, přirozeně, všestranně. Mít trpělivost, pilnou práci se prokousávat třeba deset let k nějakému obyčejnému evropskému rekordu.

Kampak dnes s takovými teoriemi! Dnes, v době sputniků! Dnes, kdy postavíme takový stadiónek pro sto tisíc diváků za chvíličku. V jednom, jediném roce pětiletky! A vy byste chtěli čekat na rekordy léta! Musíte to vzít hned – „zátopkovsky“! Emil odešel ze závodní dráhy. Senzáční příležitost! Skočte rovnou do jeho stop. Když lámal rekordy, běhal v tréninku denně 40 km, ba i víc. Dělejte to rovnou po něm! Žádné nesmyslné teorie o pozvolném zatěžování organismu, o metodice posilování, o rovnoměrném zatěžování vnitřních i vnějších orgánů at' vám neplete hlavu. Jsou to zkazky zvetšelych profesorů. A ne abyste byli takové padavky, a chodili na cvičení pečlivě oblečení,

dokonce v teplácích, se silnými ponožkami v kečkách. Jen pěkně klidně rovnou do trenýrek. Nějaké ty a přílové rozmary počasí vám nemohou vadit.

To je snad vše, co bych vám řekl, v případě, že byste se přeci jen k tomu sportování dali zlákat. Doufám však, že k této eventualitě nakonec stejně nedojde. Že se spokojíte poklidným poplpením flekovské osmnáctky, středněmu pokuřování doutníků a mírnou gymnastikou nervové soustavy na kulturních estrádách. A budete mít svatý pokoj; to vám tu ještě naposledy připomínám. Důrazně! Jen si vzpomeňte na Šusteru.

Ten to dopracoval: v pouhé osmdesátce – a chodí na jontofořez!

TEXT I KRESBA: O. MAŠEK

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

7. Nadporučík Lukáš již nevydržel a vyrazil Švejkovi slepici z ruky: „Víte, Švejku, co zasluží voják, který v době války loupí?“ – „Čestnou smrt prachem a olivem,“ slavnostně odpověděl Švejk. „Vy ovšem zaslužíte provaz! Vy jste, chlape, zapomněl na svou přísahu!“ – „Poslušně hlásím, že jsem nezapomněl, že jsem přísahal slavně svému nejjasnějšímu knížeti Františku Josefovi I. jeho rozkazy ve všech službách plnit, proti každému nepříteli, buď kdo buď a kdekoli toho požádá vůle jeho císařského veličenstva, ve dne i v noci, vůbec na každém místě...“

8. Švejk zvedl slepici se země a pokračoval, dívaje se nadporučíkovi do očí: „každého času a při každé příležitosti udatně a zmužile bojovat, že svých vojsk, praporů, korouhví a děl nikdy neopustím, že chci se ctí žít a zemřít, k čemuž mně dopomáhej Bůh, amen. A tu slepici jsem, poslušně hlásím, neukradl.“ – „Pustíš tu slepici, dobytku,“ zařval nadporučík, „podívej se na tato akta: Předvádí se voják Švejk pro zločin loupeže... A teď mně řekni, ty marodě, ty hyeno, řekni mně, pitomče loupežnická, jak jsi se tak spustil!“

9. „Poslušně hlásím,“ řekl přívětivě Švejk, „že se vo nic jiného nemůže jednat než vo mejlku. Když jsem dostal ten váš rozkaz, tak jsem uvažoval, co by tak asi bylo nejlepšího. A já jsem vám chtěl udělat horizontální radost, chtěl jsem vám uvařit polévku ze slepice.“ – „Polévku ze slepice,“ opakoval po něm nadporučík, chytaje se za hlavu. – „Ano, poslušně hlásím, koupil jsem cibuli a pět deka nudlí. A šel jsem do lša-Tárči, kde za jedním domkem páslo se stádo slepic. Šel jsem a vybral tu největší, ražte se, pane oberlajtnant, podívat, je to samý sádlo.“

10. „Vzal jsem ji tedy, zcela veřejně, držím ji za nohy a ptám se několika lidí česky i německy, komu ta slepice patří, když v tom vyběhne z domku muž se ženou a začnou mi nadávat. Řek jsem mu, aby nekřičel a jak se věci mají. A jak tak tu slepici držím za nohy, najednou chtěla vyletět, vyzvedla mi ruku a chtěla se usadit svému pánovi na nose. A von hned začal křičet, že prý jsem ho slepici fláknul přes hubu. Vtom ale už přišli honvědi a já jsem je sám vyzval, aby šli se mnou na bahnhofkomando, aby se zjistila moje nevina.“

11. „Ale s tím panem lajtnantem, který tam měl službu, nebyla žádná řeč. Rozkřik se na mne, abych držel hubu, že prý mně beztoho kouká z vočí silná větve s dobrým provazem. Předešel jsem se prej tady ztratil krocán, a když jsem mu řek, že jsme byli ještě v Rábu, tak povídal, že na něj taková vejmluva neplatí. A potom se ještě na cestě na mne rozkřik, když jsem ho neviděl, jeden frajtr, jestli prej nevím, koho mám před sebou. Řek jsem že je gefreiter, kdyby byl u myslivců, tak by byl patrolführer a u dělostřelectva oberkanonier.“

12. „Švejku,“ řekl za chvíli nadporučík, „vám snad jednou pomůže z těch vašich ‚mejlek‘ silný provaz kolem krku s celou vojenskou poctou ve čtverci. Rozumíte?“ – „Ano, poslušně hlásím, čtverec sestává z tak zvaného geschlossenbatalionu, ze čtyř, nebo pěti setin. Poručíte, pane oberlajtnant, dát do polévky víc nudlí, aby byla hustší?“ – „Švejku, zmizte už i se slepicí, blbě jeden...“ – „Dle rozkazu, pane oberlajtnant, ale celer jsem nenašel, mrkev také ne! Dám bramb...“ Švejk nadořekl bor a vyletěl i se slepicí před vagon.